

FÖRSIGKOMMEN, fö'rsigkå'mmänn, a. 2. neutr. — *et.* Som kommit sig väl före, gjort goda framsteg, förkofrat sig i något. Brukas endast i förbindelse med adverbena *väl, bra, ganska, mycket, föga, ringa*, m. fl. *Väl f. i latinet.*

FÖRSIGTIG, försi'ektigt, a. 2. 1) Som väl öfverväger de möjligen inträffande farliga följderna af en handling och derefter rättar sitt handlingsätt. *Han är mycket f. i alla sina företag.* — *Syn.* Aktsam, Varsam. — 2) Som röjer, uttrycker, tillkännagifver försigtighet. *F-t handlingsätt, uppförande.*

FÖRSIGTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara försigtig. *Saken fordrar största f. Bruka f.* — *Syn.* Varsamhet, Aktsamhet.

FÖRSIGTIGHETSMÅTT, n. 3. Mått och steg, som af försigtighet vidtages.

FÖRSIGTIGT, adv. På ett försigtigt sätt, med försigtighet. *Gå f. till väga.* — *Syn.* Varsamt, Aktsamt.

FÖRSILFRA, försi'llvra, v. a. 1. Öfverdraga ytan af ett ämne med ett tunt lager af silfver. — *Försilfrande*, n. 4.

FÖRSILFRING, f. 2. 1) Förfarandet, då man försilfrar. — 2) Tunt lager af silfver, hvarmed ett ämne blifvit öfverdraget.

FÖRSINA, försi'na, v. n. 1. Helt och hållet sina (både i egentl. o. fig. mening). — *Försinande*, n. 4.

FÖRSINKA, försi'ngka, v. a. 1. (af gamla verbet *Seinka*, sinka, dröja) Onödigtvis fördröja något så länge, att det sker, inträffar, göres nog sent. *F. något.* — *Syn.* Fördröja, Söla med, Försumma. — *F. sig*, v. r. Onödigtvis förlora tiden, dröja, uppskjuta med något. — *Försinkande*, n. 4.

FÖRSINLIGA, försi'nliga, v. a. 1. Göra för sinnena fattlig. Nytt ord, bildadt efter det tyska *versinnlichen* och brukadt förnämligast i litterär, isynnerhet filosofisk stil. — *Försinligande*, n. 4.

FÖRSITTA, försi'tta, v. a. 3. (böjes som *Silla*) (lagt.) *F. tiden*, ej iakttaga af lag eller domare bestämd tid. *F. sin rätt, sin talan*, genom sådan uraktlåtenhet blifva sin rätt, talan förlustig. — *Försittande*, n. 4.

FÖRSJUNKA, försj'unnka, v. n. 3. (böjes som *Sjunka*) Helt och hållet sjunka. Brukas mest i fig. mening, t. ex.: *F. i djupa tankar, i betraktelser*, helt och hållet, uteslutande öfverlemnna sig deråt, så att man ej ger akt på något annat. — *Syn.* Fördjupa sig, Förfalla, Falla. — *Försjunkande*, n. 4.

FÖRSKÄFFA, förskäffa, v. a. 1. 1) Genom sin omsorg, sitt bemödande, inflytande, förord o. s. v. så laga, att en annan bekommer något, som kan vara honom till nytta, nöje, beqvämlighet, o. s. v. *F. någon penningar, tillgångar, medel, nöjen, njutningar, en syssla, en fullmakt.* *Det är jag, som f-t honom denna betjent.* *F. någon audiens.* *F. någon upplysningar, underättelser.* — 2) (fig.) Vara orsak till, bereda. *Detta skall f. oss någon vinst.* *Denna seger f-de landet fred.* *En tillfällighet f-de mig det något att få se honom.* — *Syn.* Se *Skaffa* (för begge bem.).

FÖRSKÄFFANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något förskaffas.

FÖRSKÄNSA, förskännsa, v. a. 1. Medelst förskansningar (se *Förskansning*, 2) skydda mot fiendens anfall. *F. ett läger.* — Brukas äfv. reflexivt, t. ex.: *F. sig emot fienden.* — *Syn.* Se *Befästa*.

FÖRSKANSANDE, n. 4. Skyddande genom förskansningar.

FÖRSKANSNING, f. 2. 1) Se *Förskansande*. — 2) Benämning på de tillfälliga befästningar, hvilka under ett fälttåg anläggas till skydd emot fiendtliga anfall, och uppföras i hast med för handen varande medel, aldrig med något varaktigt byggnadsätt. — 3) Se *Skans*. — *Ss. F-slinie.*

FÖRSKANSNINGSKONST, f. 3. Se *Fältbefästningskonst*.

FÖRSKAPA, förskåpa, v. a. 1. (föråldr.) Se *Omskapa*. — *Förskapande*, n. 4. o. *Förskapning*, f. 2.

FÖRSKARP, fö'rskärrp, n. 3. (skepp.) Det smala af bogen, under vattenlinien.

FÖRSKEDE, fö'rsjéde, n. 4. (af *Skede*; prov.) Se *Försprång*, *Försteg*.

FÖRSKEPP, n. sing. (skepp.) Den del af ett fartyg, som är för om fockrösten.

FÖRSKINGRA, försj'ingra, v. a. 1. 1) Helt och hållet skingra. *F. en skock af vargar, en trupp af fiender, en armé.* Nyttjas äfv. figurligen i samma mening, t. ex.: *F. tvifvel, misstankar, farhågor.* *F. sorgen.* — *Syn.* Se *Skingra*. — 2) a) Genom utgifter för egen räkning göra ända på penningar, egendom, som man för andras räkning har om händer eller i förvar. *F. om händer hafda medel, anförrodt gods.* — b) Förslösa (hvad man sjelf äger). *Han har redan f-t den betydliga egendom, han fick ärfva.* — *Syn.* Se *Förslösa*.

FÖRSKINGRANDE, n. 4. o. **FÖRSKINGRING**, f. 2. Handlingen, hvarigenom man förskingrar.

FÖRSKINN, fö'rsji'nn, n. 3. Beredt skinn eller beredd mindre hud, hvarmed en del arbetare och handverkare betäcka främre delen af kroppen ifrån halsen ned till knäna eller ännu längre ned, fastad om livet vanligtvis med spänne och öfver axlarna med remmar.

FÖRSKJUL, fö'rsj'ul, n. 3. Skjul till skydd framför något.

FÖRSKJUTA, fö'rsj'uta, v. a. 3. I. (böjes som *Skjuta*) Skjuta något framför något annat. *F. regeln för en dörr.* — Äfv. *Skjuta för.* — *Förskjutande*, n. 4. o. *Förskjutning*, f. 2.

FÖRSKJUTA, försj'uta, v. a. 3. II. (böjes som *Skjuta*) 1) Förklara, att man ej mer erkänner släktskaps-, vänskaps- eller kärleksförbindelse med någon. *F. ett barn, en vän, en maka, en älskarinna.* — 2) (i fråga om Gud) Fråntaga sin nåd. *Herren f-ter ej dem, som i tro och kärlek söka honom.* — *Syn.* Förkasta, Förneka. — 3) Lemna (penningar) i förskott. *F. någon penningar till ett företag.* — *Syn.* Försträcka, Giftva, lemna i förskott.

FÖRSKJUTANDE, försj'utande, n. 4. och

FÖRSKJUTNING, försj'utning, f. 2. Handlingen, hvarigenom någon eller något förskjutes.

FÖRSKO, fö'rsk'ö, v. a. 2. Sätta nytt framläder på skodon, när det gamla blifvit söndrigt.

FÖRSKONA, försköna, v. a. 1. o. 2. 1) Icke behandla någon så hårdt, så strängt, som man kunde. *F. en fiende, en ovän.* I denna bem. brukas hellre det enkla verbet *Sköna*. — 2) (med prep. *ifrån* eller *för*) Låta någon slippa något pinsamt eller obehagligt. *F. någon ifrån straff, böter, ifrån en möda, en förrättning.* *F. mig för att nödgas straffa.* *Mätte Gud f. mig derifrån!* *F. mig för din åsyn, jag vill ej se dig för mina ögon.* Brukas stundom äfv. absolut, t. ex.: *F. mig, jag ber.* — *Syn.* Eltergiftva, Befria från.